

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De commemoratione bonorum nostrorum operum inter orandum 36

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

sunt, intueri & perpendere volet, is facile videbit, nihil in hoc Articulo, quemadmodum nec in aliis omnibus positum esse, quàm quod pium est, & vtile ad ædificationem.

Duodecima XIII. XIV. & XV. Accusatio Aduersariorum.

De Oratione, Quid sit, & Quomodo orandum sit.

CAP. XXXV.

RIMVM dicunt, Christum Dominum permisisse nobis liberum, vt à Deo postulemus res quaslibet suo verbo nõ contrarias: Librum verò Reformationis velle, vt pro iis tantum rebus supplicemus, quas Christus vt precaremur mandauit. Atque hoc modo rursus de expresso mandato loquuntur, vbi Liber de generali tantum agit, etiamsi id non sit verbis expressum, sed sensu communibus & generalibus verbis traditum.

Verum qua fronte audent Christianum propositum Archiepiscopi & Patris sui tam manifestè pervertere? Christus Dominus & Saluator noster, cum diceret, Petite & accipietis, proculdubio ea tantum omnia petere nos iussit, quæ nobis ad salutem conducunt, faciuntque ad gloriam eius in nobis amplificandam, iuxta orationem quam ipse nobis præscripsit, Pater noster qui es in cælis, &c. Nihil igitur boni à Deo petere possumus, quin habeamus de eo mandatum Christi Domini. Quod malum nobis ac perniciosum est, pro eo orare non debemus, nec etiam possumus id in nomine Iesu petere. Quare non erat vt Aduersarij librum hoc loco reprehenderent. Verum oportet vt caueant ne homines nimis ad verbum & mandatum Domini dirigantur.

Secunda pars huius Accusationis.

De commemoratione bonorum operum inter orandum.

CAP. XXXII.

Altera Accusatio est, quòd dicunt quædam orationes sanctorum, vt Ezechia, & Dauidis recensere coram Deo bona illorum opera. Librum verò Reformationis velle, vt in Oratione nostra confiteamur, quod nihil præter iram meram, & vindictam promeriti sumus: id quod Orationi sanctorum aduerfetur.

Responsio.

Quoniam verè bona opera sunt singularia & præstantissima dona, ac signa gratiæ & amoris diuini erga nos, sicut etiam iudicia & argumenta fidei atque charitatis nostræ erga Deum, suo modo admodum quoque consolantur orantem, & possunt tanquam realis fidei nostræ, ac voluntatis Deo seruiendi & obtemperandi confessio inter orandum

comme:

commemorari: ac postea Deus inuocari & orari, quemadmodum Ezechias, David, & alij complures sancti fecerunt, & adhuc faciunt quotidie: solummodo tamen fidentes in gratuita misericordia, ac merito Christi, vnde omnis voluntas, ac perfectio bonorum operum nobis promanat.

Interim tamen & hoc quoque verum est, fatendum nobis esse, quantum ad nos ipsos & bona nostra opera pertinet, quatenus à nobis proficiuntur, & legi diuinæ satisfacere non possunt, quod nihil aliud quàm iram & indignationem mereamur, ac semper debeamus orare cum omnibus sanctis, *Remitte nobis debita nostra: & Ne intres in iudicium cum seruo tuo, coram te enim non iustificabitur omnis viuens.* Merito igitur Aduersarij hanc quoque Reprehensionem omisissent.

Tertia Accusationis pars.

De dubitatione inter orandum.

CAP. XXXVII.

TERCIA Accusatio est, de Trepidatione & dubitatione inter Orandum, quam Liber Reformationis dicat magnum esse peccatum: quod Christus non doceat, sed moneat trepidantes & dubitantes, vt orent, *Domine, adauge nobis fidem.* Adhæc Petrus dubitanter Simoni Mago dixisse, *Roga Deum, si forte ubi remittatur hæc cogitatio cordis tui.* Cyprianum quoque monere, Eos qui magna & graua crimina post Baptismum inciderunt, ne de misericordia Domini desperent, nec tamen iam veniam sibi vendicent.

Responsio.

CHRISTUS Dominus noster inquit, *Quacunque orantes petitis, credite & accipietis, & erunt vobis.* Marc. II. Vnde & D. Iacobus inquit, *Orandum esse cum fiducia sine ulla hesitatione, eò, quod is qui dubitat, similis sit fluctui maris, qui ventis impellitur, & vir animo duplici nihil accipiat à Domino, &c.* Iacob. I. Nunquid igitur non ingens peccatum est, contra tam claras permissiones & mandata Christi inter orandum dubitare?

Quoniam autem fides in nobis adeò debilis & infirma est, vt fieri non possit quin dubitemus, orandum certè nobis est, vt Deus fidem nostram adaugeat, quemadmodum fecerunt Apostoli. Luc. 17. Nilominus tamen debemus, & pro ingenti peccato agnoscere, quod de æternò & solum certo atque indubitato Dei vllum nobis dubium suboritur. Necesse enim est vt Deum, qui æternitas est, de mendacio suspectum habeamus, quando de manifesto verbo eius, & euidentissimis promissionibus dubitamus, iisque non firmissimam fidem adhibemus.

Quod verò Petrus Simonem Magum, sicut & Ioël vniuersum populum Israëliticum non continuò de exauditione consolatus est, sed di-